STEAUA DE VEGHE
(anul 2122)

ALEXANDRU TOM

Se ascunseseră în spatele Sunetului. Aşteptau. Lucrurile pe care, le închipuiau existaseră. Toate lucrurile despre care vorbiseră deveneau. Ele îşi trăgeau ramuri noi către epoci care vor fi, migrau fiind, migrau pe parcursul evenimentului că sînt. Puterea Sunetului ştia de existenţa lor.

Era copil. Îl chema cu un nume ascuns. Numele lui semăna cu el.

Apoi a început războiul. Lumea ce l-a purtat avea şi ea un nume, dar un nume ce se schimba aidoma norilor. Ea se numea ca fiecare om în parte.

Căci lumea în care s-a zămislit acest război semăna cu Inima Lui.

*

Erau vestiţi prin gingăşia rostirii. Veneau de nicăieri şi mergeau într-o direcţie oarecare. Aveau cîteva simţuri în plus, dobîndite după antrenamente îndelungate. Spuneau:

— Fiecare lucru are o stea. Un centru energetic. Un loc care poate fi vizualizat şi cucerit. Acel punct e numit de noi „Steaua de Veghe”. Atîta timp cît el există, obiectul există. Dacă îl distrugi, obiectul devine pulbere.

Şi el fusese unul dintre aceşti pelerini. Şi el vorbise de raţiune şi de existenţe perfecte. Cuvintele lui izvorau din Puterea Sunetului, acea forţă uimitoare care se născuse pe Terra, nu se ştia prea bine cum, nu se ştia de ce. Cuvintele lui zguduiau şi transformau trupurile şi spiritele. Forţa cuvintelor – pretindeau esteţii – pornea din însăşi caracteristica Pelerinilor sunetului de-a fi exponenţii unei civilizaţii caracterizata prin oralitate; revenirea unui străvechi mod de-a fi, viu şi profund creator. Pelerinii Sunetului erau meşterii combustiei sentimentelor complexe, constituiau promotorii unor antice structuri culturale revigorate. Ei militau împotriva ambiantelor artificiale, împotriva unui mediu tehnologic ce obligă involuţia vieţii spiritului, reducerea acesteia la condiţia degradantă de surogat. Ei opuneau analizei sinteza, cărţii – cuvîntul spus, semantismului grafiei – mitograficul. Conce-

peau rostirea ca pe un habitat şi o investeau cu puterea de persuasiune a oricărui mediu, a oricărui spaţiu locuibil.

Aşa spuneau esteţii şi nu greşeau. Dar şi civilizaţia avea armele ei, capacitatea sa de apărare împotriva ascensiunii unor asemenea forţe pe arena socială.

Mai întîi încercase să înveţe. Fuseseră restudiate vieţile mari lor creatori. Se constatase că majoritatea o constituiau cei ce operaseră sintetic, pe baza unui complex de atavisme existente, latent, în fiecare om şi funcţionînd ca o memorie de specie. Se mai constatase existenţa unui set fundamental de simboluri operante doar la nivel profund şi posedînd o incalculabilă forţă de transfigurare şi ordonare a spaţiului real. Şi nu în ultimul rînd se aflase că resurecţia unui mod de gîndire simbolic poartă, prin prisma omului civilizat, semnătura maladivului. Un maladiv ce ademeneşte la evaziunea investirii personalităţii într-un crez lăuntric diferit de cel propus de direcţia fundamentală de dezvoltare a civilizaţiei.

Apoi, Societatea Umană a operat primele arestări.

Următoarea constatare a fost că nici un zid nu se dovedea capabil să oprească Pelerinii în faţa cuvintelor cărora obstacolele crăpau şi se prăbuşeau. Ei descopereau imediat Steaua de Veghe a oricărui obiect şi puteau distruge astfel pereţi, clădiri, oraşe întregi. Puteau chiar ucide, cum s-a dovedit mai tîrziu, dar, n-o făceau aproape niciodată. În schimb, Societatea a iniţiat discret o serie de asasinate împuţinînd într-o oarecare măsură numărul periculoşilor agitatori nedoriţi. La început, pelerinii muriră în număr destul de mare; apoi învăţară să-şi proiecteze în afara corpurilor Stelele de Veghe. Nemaiputînd fi atinse, acestea continuau să întreţină viaţa în trupurile ciuruite de gloanţe şi schije sau arse cu fulminatoarele pînă la carbonizarea completă.

În cele din urmă, Societatea Umană îşi organiză echipele de mituitori.

— Poţi fi de-al nostru – i-au spus, îţi putem oferi condiţii de viaţă pe care nici măcar nu le visezi.

În fond – se constatase – revolta pelerinilor împotriva structurii sociale se putea rezuma la revolta esenţială a celor ce nu au împotriva celor ce au. Societatea în care se născuse Puterea Sunetului favoriza, ca orice regim dictatorial, o anumită categorie de indivizi în dauna celorlalte categorii.

— Poţi fi cu noi. Zece milioane, trecute imediat în cont şi de care te vei putea folosi oricînd. Accepţi?

Semnase formularul cu numele lui cel nou: David Bonny. Ceilalţi Pelerini, evadaţi din jungla citadina şi din sordidul bidonville-urilor, se

adunaseră într-o altă junglă lîngă ecuatorul planetei şi pregăteau Societăţii lovituri crîncene. Tot acolo se concentrase şi Puterea Sunetului, aflată într-o relaţie imediata cu biocîmpuri terestre.

David Bonny şi alţii ca el deveniră un corp special de luptă în armata Confederaţiei. În acel moment, Confederaţia număra cinci planete locuite şi dispunea de un arsenal impresionant pe care următoarele două secole aveau să-l îmbogăţească şi să-l modernizeze continuu. Se conta şi pe ajutorul corsarilor spaţiali care, bineînţeles, nu au întîrziat să se arate, mirosind cîştiguri în sfîrşit legale şi, deci, cu atît mai sigure.

Pelerinii Sunetului nu aveau arme. Aşa s-a crezut. Ei nu posedau fabrici şi experţi. Nu cunoşteau, tehnicile moderne de luptă. În schimb, ştiau foarte bine cîteva lucruri despre care Confederaţia nu ştia nimic.

Aşa s-a pregătit războiul care, mult mai tîrziu, avea să poarte numele de Războiul Sunetului.

Pretextul declanşării ofensivei a fost anunţarea capturării unui copil mutant în jungla ecuatorială. S-a căutat a se dovedi astfel lumii întregi că pelerinii executau experienţe pe cobai umani şi că adevărata intenţie a Puterii Sunetului este exterminarea speciei umane sau, poate, restructurarea sa genetică ireversibilă. Omul comun a fost convins. Cei cu capetele pe umeri s-au trezit reduşi la tăcere. Pe data de 14 iunie, Confederaţia a lansat asupra zonei primele forte motorizate.

Reporterii de război au comentat multă vreme luptele care au avut loc, insistînd asupra stranietăţii acestora. Doi-trei pelerini se grupau în faţa cîte unui blindat şi vorbeau; sub presiunea unor anumite combinaţii de cuvinte metalul se topea, transformîndu-se într-o băltoacă incandescentă. Frontul întreg nu era decît un vuiet surd. Pelerinii reuşeau să abată majoritatea gloanţelor şi şrapnelelor sau chiar să le întoarcă spre inamic. Alţii se ocupau de bombardiere şi de avioane de vînătoare, detectîndu-le Stelele de Veghe şi reducîndu-le masele la atomi în virtutea unor alte combinaţii sonore. Confederaţia pierdu o mare cantitate de material militar şi uman şi fu nevoită să se retragă lăsînd în mîinile inamicului un mare număr de prizonieri, pe care acesta îi neutraliza reducîndu-le la maximum funcţiile vitale şi stivuindu-i, pur şi simplu, în cîteva luminişuri, în plina bătaie a bombelor următorului atac, pe care Pelerinii le lăsară în mod deliberat să-şi atingă ţintele.

Dar în cele din urmă, unul dintre Pelerinii integraţi în armata Confederaţiei inventă avionul monostructural, a cărui Stea de Veghe se afla dispersată în întreaga masă metalică. În urma bombardamentelor lansate cu ajuto-

rul noii arme, Pelerinii, care-şi proiectaseră din vreme Stelele de Veghe în afara corpurilor, n-au fost omorîţi; se transformară însă într-un fel de momîi de carne carbonizată a cărei putrefacţie împrăştia peste junglă o duhoare insuportabilă. Apoi, cei mituiţi au fost trimişi să detecteze în spaţiul aerian învecinat zonelor bombardate Stelele de Veghe ale învinşilor. Fu rîndul Puterii Sunetului să piardă astfel cîteva mii de combatanţi şi să se retragă pe zeci de kilometri în interiorul pădurii ecuatoriale. Spaţiul rezultat a fost literalmente sterilizat de trupele corsarilor cosmici, remarcîndu-se de-a lungul acestei acţiuni un oarecare căpitan Hooke, zelos în numele ideii de a i se ierta greşelile trecutului şi al cărui vocabular se reducea la cîteva fraze de genul „Pe ei, băieţi", „dă-i să crape" și, mai ales. „să nu scape nici unul".

Şi în vreme ce Confederaţia îşi sărbătorea, jubilînd, victoriile, Pelerinii Sunetului puneau la punct, printre liane şi arbori ale căror rădăcini înotau într-o veşnica mlaştină, cele patru tipuri de arme ce aveau să stăvilească pentru multă vreme ofensiva forţelor civilizaţiei.

Prima dintre ele, cea pe care forţele Confederaţiei au cunoscut-o la doar două zile după sfîrşitul acţiunii întreprinse de corsari, consta într-o simplă tijă zburătoare ce vibra pronunţînd un set de cuvinte sub imperiul cărora o anumită categorie de lichide se solidificau. Dintre aceste lichide asupra cărora algoritmul rostirii îşi putea exercita atribuţiile făcea parte şi sîngele. Baghetele, prea subţiri pentru a putea fi detectate cu ajutorul radarelor, semănară groaza în rîndurile Confederaţilor. În junglă apărură cîteva mii de statui fără soclu: oameni surprinşi de cuvintele venite de sus în cele mai diverse poziţii. Ei pot fi şi astăzi văzuţi acolo; ploile, vîntul şi soarele au început să uniformizeze trăsăturile multora dintre ei şi să tocească excrescenţele membrelor. Aspectul cel mai ciudat al fenomenului este că toţi aceşti oameni sînt încă vii şi conştienţi de situaţia lor. Probabil există un alt set de cuvinte algoritmate care ar putea anula efectele primului set, dar secretul acestor combinaţii a dispărut, dus în neant, o dată cu dispariţia ultimului Pelerin.

Cea de-a doua armă inventată de Sunet a fost bomba floral㠂. Au cunoscut-o cei ce se aflau în adăposturi, mult dincolo de linia frontului: ofiţerii comandamentelor şi personalul bazelor de lansare. În urma prăbuşirii unei asemenea bombe, din toate obiectele şi fiinţele aflate în raza de acţiune a exploziei începeau să răsară lujeri subţiri. Ramurile scoteau frunzuliţe şi flori mărunte şi albastre a căror creştere continuă nu putea fi stopată. Oamenii mureau tîrziu, iar cadavrele lor semănau cu nişte coroane

uriaşe.

Cea de-a treia armă acţiona selectiv doar împotriva celor care urau Puterea Sunetului şi doreau distrugerea ei. Aceştia erau destul de puţini; războiul se născuse, ca majoritatea războaielor, din interese şi nu din pasiuni. Arma Sunetului le accelera decursul vieţii psihice, desolidarizîndu-i de continuul suport biologic. Cel atins îşi trăia, mental, în cîteva minute reale întreaga viaţa. Apoi murea, în vreme ce corpul continua să existe, conservîndu-şi ritmurile fiziologice iniţiale. Omul mort îmbătrînea firesc...

Ultima lovitură dată armatei Confederaţiei a fost bomba cu amintiri.

Pe atunci, trupele Pelerinilor mituiţi încă nu intraseră în luptă la întreaga lor capacitate. Nici David Bonny nu luptase altfel decît detectînd şi distrugînd Stelele de Veghe ale Pelerinilor anihilaţi fizic de armele combatanţilor Confederaţiei. Ştie însă foarte bine ziua în care orăşelul militar în care se afla a fost lovit de una dintre primele bombe cu amintiri. Revede soldaţii urlînd, tăvălindu-se pe coridoare. Unul dintre ei rămăsese pironit lîngă fereastra anticamerei comandamentului. Plîngea şi repeta: „mamă, mămica mea, cît de rău am fost, cum am putut să mă port aşa cu tine?" Alţii rosteau, plîngînd, numele unor foste iubiri. Îşi aduceau aminte de toate lucrurile pe care, cîndva, călcaseră nepăsători. Toate amintirile îi ardeau, îi dureau organic; răul făcut cîndva altora se întorcea spre ei readus în memorie şi amplificat de mii de ori de vocea conştiinţei excitate. Pe străzi, oamenii îşi cereau unii altora în genunchi iertare pentru orice gest răutăcios mărunt, executat altădată din nervozitate sau antipatie. Singurii rămaşi lucizi erau Pelerinii integraţi în armata societăţii.

Bomba cu amintiri, lansată asupra zecilor de oraşe de pe coastă şi de pe celălalt continent, a făcut mai multe victime decît un atac atomic: opt sute de milioane de cetăţeni s-au sinucis, nemaiputînd suporta propriile amintiri retrezite sălbatic şi devorîndu-i. Şi alte trei sute de milioane, recăzuţi într-un extaz mistic şi supunîndu-se la penitenţe ce aminteau epocile inchizitoriale s-au organizat în secta religioasă autointitulată a „umililor", renunţînd la orice activitate socială utilă.

Mulţi gîndiră atunci că Puterea Sunetului era de neînfrînt.

Şi tot atunci, lui David Bonny i se păru că sosise ceasul mult aşteptat. Merse în audienţă la cartierul general al armatei Confederaţiei. Ceru garanţia recunoaşterii meritelor sale în cazul că planul pe care-l cizelase de-a lungul ultimei luni se va dovedi viabil şi se va solda cu o reuşită. Mai ceru reprezentanţilor amiralităţii Confederaţiei să i se construiască o navă cosmică dintr-un material nou, lipsit de Stea de Veghe. Acest material urma

să-şi bizuie consistenţa pe Steaua de veghe a unui copil de treisprezece ani care poseda proprietatea de a substanţializa în jurul său o cuirasă prin intermediul căreia devenea invizibil. Echipajul rachetei urma să mai conţină o femeie oarbă ce reuşea să deschidă pentru cîteva secunde breşe temporale şi un nevropat, asistat de o soră drăguţă de caritate, a cărei energie psihică era capabila să declanşeze modificări cauzale ce obligau realitatea să urmeze o direcţie de dezvoltare aflată, probabilistic, în minoritate.

Nava a fost lansată. La cîteva secunde după aprinderea motoarelor, copilul o incluse în cuirasa proprie, făcînd-o invizibilă. Survolară cîteva ore zona ecuatorială în care se aflau concentrate forţele Pelerinilor Sunetului. Influenţa acestora nu se putea extinde asupra spaţiului cosmic, datorită inexistenţei aerului, baza tuturor proceselor controlate de Sunet.

Luă legătura cu forţele Confederaţiei. Primi confirmarea gradului de amiral stelar, angajamentul noilor sale drepturi cetăţeneşti şi codul unui cont bancar personal cu credit nelimitat. La rîndul său anunţă începerea acţiunii de anihilare. Blocă legătura cu forţele de la sol, care urmau să atace sincronizat împreună cu el.

Începu prin a ordona femeii o prospectare a zonei în care, în urmă cu peste treizeci de ani, luase fiinţa Puterea Sunetului. Prin breşele temporale înseriate putu observa naşterea acestea datorata uniuni mentale a patru iniţiaţi a căror probabilitate de a se întîlni în unul şi acelaşi loc domina celelalte probabilităţi. O uitătură azvîrlită în prezentul imediat la mii de kilometri, către ecuator, avu darul să-l avertizeze că pelerinii simţiseră sondajul temporal, fără să-i poată detecta însă şi direcţia şi intraseră în alertă. O parte dintre ei se pregăteau să apere originea Sunetului, proiectîndu-şi forţele psihice în trecut. Dar în acelaşi moment Confederaţia lansă un atac violent asupra zonei, punînd în mişcare atît forţe aeriene cît şi de uscat. Metalul utilajului militar conţinea Stele de Veghe dispersate şi nu putea fi distrus cu ajutorul algoritmilor sonori. Nu rămîneau vulnerabili decît oamenii. Puterea Sunetului azvîrli în luptă toate cele patru tipuri de arme de care dispunea, micşorînd însă numărul Pelerinilor preocupaţi să-i asigure protecţia temporală originară. Naşterea sa durase două ore; deoarece un canal temporal nu putea fi menţinut de către un singur pelerin decît preţ de trei sau patru secunde, suma fragmentelor protejate scăzu la o oră şi cincizeci şi două de minute. Cele opt minute ramase la dispoziţia unui atacator, se divizară, modificîndu-şi mereu poziţia pe interval. Pelerinii ocupaţi cu apărarea temporală le transformară astfel în ţinte mobile ce glisau aleatoriu în ideea reducerii posibilităţii atingerii lor. Atunci, de pe navă, proaspătul

amiral ordonă copilului expulzarea corpului rachetei din spaţiul cuirasei. Brusc, nava deveni vizibilă. O fracţiune de secundă informaţia existenţei acesteia, prioritară, deconcertă Pelerinii. Această fracţiune fu suficientă pentru ca femeia să repereze unul din fragmentele de timp lipsite de apărare şi să-l ocupe mental. Imediat, nevropatul, condiţionat de drăguţa, dar energica soră de caritate, se proiectă de-a lungul canalului proaspăt deschis şi induse în realitatea trecutului o clauză nouă, care cerea ca pentru naşterea Puterii Sunetului numărul necesar de iniţiaţi să fie cinci.

Clauza nu putea fi îndeplinită. Efortul mental al celor patru deveni steril. Forţa pe care o căutau nu avea să se nască.

În aceeaşi secundă, proprietăţile deosebite ale ocupanţilor rachetei dispărură. Pereţii navei, lipsiţi de Stea de Veghe şi ne mai fiind susţinuţi de capacitatea substanţiativă a copilului, începură să se volatilizeze rapid. Sora de caritate îşi pierdu stăpînirea de sine şi izbucni într-un ţipăt violent. David Bonny putu urmări cum ţipătul îşi micşora intensitatea pe măsură ce atmosfera se rarefia, pierzîndu-se prin fisurile metalului descompus. Mintea lui lucra febril, căutînd o soluţie înainte de a se risipi şi ultimul strop de aer.

Soluţia nu veni. Dar, într-un ultim efort al amintirii fostei sale puteri, reuşi să găsească Steaua de Veghe.

*

Acum e cald. E lichid. E bine Se mişcă încet printr-un spaţiu pe care şi-l aminteşte vag. La fel de vag cum îşi aduce aminte şi de o luptă – sau toate nu sînt nimic altceva decît vise venite de nicăieri şi plantate anapoda. De altfel, coerenţa lor prinde să se împrăştie. Simte apropierea unui obiect străin. Apoi ceva care seamănă durerii, sforţarea uriaşă a peretelui cald înconjurător. O schimbare.

Ostilă.

Îşi aduce aminte că poate respira.

— Aveţi un copil normal – spune doctorul.

Înţelege brusc, deschide, în sfîrşit, ochii şi începe să orăcăie.